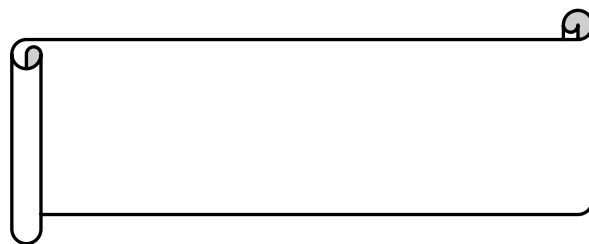


מסכת

בבא בתרא



## מסכת בבא בתרא – פרק א

### משנה א

- כלל: בחצר שיש בה כדי \_\_\_\_\_ – כל אחד יכול לכופ את חבירו ל \_\_\_\_\_ ולעשות \_\_\_\_\_.
- בחצר שאין בה כדי \_\_\_\_\_ – עושים מחיצה רק אם \_\_\_\_\_ רוצים.
- שותפים בחצר שרוצים לעשות מחיצה – בונים כותל \_\_\_\_\_ על השבון \_\_\_\_\_.
- כל אחד נותן: 1. \_\_\_\_\_ הכותל. 2. \_\_\_\_\_ הכותל.
- סוג הכותל הוא לפי מנהג המדינה: 1. \_\_\_\_\_ . 2. \_\_\_\_\_ . 3. \_\_\_\_\_ . 4. \_\_\_\_\_ .
- כשבונים גויל – כל אחד נותן \_\_\_\_\_ מפתים, שזה ביחד \_\_\_\_\_ מפתים.
- כשבונים גזית – כל אחד נותן \_\_\_\_\_ מפתים, שזה ביחד \_\_\_\_\_ מפתים.
- כשבונים כפיסין – כל אחד נותן \_\_\_\_\_ מפתים, שזה ביחד \_\_\_\_\_ מפתים.
- כשבונים לבנים – כל אחד נותן \_\_\_\_\_, שזה ביחד \_\_\_\_\_ מפתים.
- אם הכותל נפל – המקום והאבנים שייכים ל \_\_\_\_\_, שהרי \_\_\_\_\_.

### משנה ב

- כלל: במקום שנהגו לגדור – יכול כל אחד לכופ את חבירו לעשות \_\_\_\_\_.
- במקום שלא נהגו לגדור – בונים מחיצה רק מדעת \_\_\_\_\_.
- לכן, במקום שנהגו לגדור – המקום והאבנים של \_\_\_\_\_.
- במקום שלא נהגו לגדור – המקום והאבנים של \_\_\_\_\_.
- גינה נחשבת למקום שנהגו \_\_\_\_\_, ולכן אם אחד רוצה לגדור – השני \_\_\_\_\_.
- בקעה נחשבת למקום ש \_\_\_\_\_, ולכן אם אחד רצה לגדור – השני \_\_\_\_\_.
- הבונה גדר במקום שאין השני חייב – בונה ב \_\_\_\_\_ ועושה ב \_\_\_\_\_,
- ואם הכותל נפל – המקום והאבנים שייכים ל \_\_\_\_\_.
- ואם שניהם בנו מדעתם, בונים את הכותל ב \_\_\_\_\_ ועושים ב \_\_\_\_\_,
- ואם נפל הכותל – המקום והאבנים שייכים ל \_\_\_\_\_.

משנה ג

המקיף את חברו משלש רוחותיו וגדר אותם – אין המוקף צריך לשלם על \_\_\_\_\_ .  
ואם גדר את הרוח הרביעית וכעת כל השדה מוקפת –  
לר' יוסי: משלם \_\_\_\_\_ , ולת"ק: משלם \_\_\_\_\_ .

משנה ד

שותפים הבונים כותל צריכים לעשותו בגובה של \_\_\_\_\_ אמות,  
ועד גובה של ד' אמות בחזקת שהשותף \_\_\_\_\_ .  
אם אחד מהשותפין בנה כותל גבוה מד' אמות והשני סמך לו כותל – השני \_\_\_\_\_ .

משנה ה

כלל: בני החצר חייבים להשתתף בהוצאות שהם לצורך החצר.  
כל החצירות נצרכות ל\_\_\_\_\_ ולכן בני יכולים לכפות אחד את השני לבנות \_\_\_\_\_ ,  
לת"ק – כל החצירות נצרכות ל\_\_\_\_\_ ,  
ולרשב"ג – רק החצירות הסמוכות ל\_\_\_\_\_ זקוקות לבית שער.

כלל: בני העיר חייבים להשתתף בהוצאות שהם לצורך העיר.  
לת"ק – כל עיר נצרכת ל\_\_\_\_\_ ו\_\_\_\_\_ ו\_\_\_\_\_ ,  
ולרשב"ג – רק עיר הסמוכה ל\_\_\_\_\_ נצרכת לכך.

מה מגדיר אדם כבן עיר?

1. מגורים בעיר במשך \_\_\_\_\_ חודש. 2. קניית \_\_\_\_\_ .

כלל: שותפים יכולים לכופף זה את זה לחלוק רק אם הדבר הנחלק נשאר בעל ערך.

חצר – נחלקת רק אם יש לכל אחד \_\_\_\_\_ אמות.

שדה – נחלקת רק אם יש לכל אחד: לת"ק – \_\_\_\_\_, לר' יהודה – \_\_\_\_\_ קבין.

גינה – נחלקת רק אם יש לכל אחד: לת"ק – \_\_\_\_\_, לר' עקיבא – \_\_\_\_\_.

נאמרו במשנה 6 דוגמאות לדברים שהחלוקה בהם היא רק כאשר שמם ישאר:

1. \_\_\_\_\_ .3 \_\_\_\_\_ .5 \_\_\_\_\_

2. \_\_\_\_\_ .4 \_\_\_\_\_ .6 \_\_\_\_\_

כל האמור הוא כאשר שותף רוצה לכפות חלוקה,

אך אם החלוקה היא ברצון שניהם – אפילו פחות מכאן חולקים.

יוצא מן הכלל: \_\_\_\_\_, שאינם מתחלקים אפילו ברצונם.

### נושאי המשניות

- א. \_\_\_\_\_
- ב. \_\_\_\_\_
- ג. \_\_\_\_\_
- ד. \_\_\_\_\_
- ה. \_\_\_\_\_

## מסכת בבא בתרא – פרק ב

פרק ב עוסק בענייני הרחקת נזיקין

משנה א

משנתנו מביאה 5 דברים שצריך להרחיק ג' טפחים ולסוד מכותל הבור של חברו:

1. \_\_\_\_\_
2. \_\_\_\_\_
3. \_\_\_\_\_
4. \_\_\_\_\_
5. \_\_\_\_\_

משנתנו מביאה 5 דברים שצריך להרחיק ג' טפחים או לסוד מכותל של חברו:

- |          |          |          |
|----------|----------|----------|
| 1. _____ | 3. _____ | 5. _____ |
| 2. _____ | 4. _____ |          |

משנתנו מביאה 3 דברים שצריך להרחיק ג' טפחים מכותל של חברו (ולא מועיל לסוד):

- |          |          |          |
|----------|----------|----------|
| 1. _____ | 2. _____ | 3. _____ |
|----------|----------|----------|

את הרחיים צריך להרחיק מהכותל 3 טפחים מ \_\_\_\_\_ שזה 4 מ \_\_\_\_\_

את התנור צריך להרחיק מהכותל 3 טפחים מ \_\_\_\_\_ שזה 4 מ \_\_\_\_\_

משנה ב

תנור – צריך להרחיק מהתקרה \_\_\_\_\_ אמות, ומהרצפה \_\_\_\_\_ טפחים.

כירה – צריך להרחיק מהרצפה \_\_\_\_\_ טפח.

ואם הרחיק והזיק – לת"ק: \_\_\_\_\_, לר"ש: \_\_\_\_\_.

משנה ג

אסור לפתוח מתחת אוצר של תבואה: 1. \_\_\_\_\_ 2. \_\_\_\_\_ 3. \_\_\_\_\_

אסור לפתוח מתחת אוצר של יין: 1. \_\_\_\_\_ . 2. \_\_\_\_\_ . ומותר לפתוח \_\_\_\_\_ .

הפותח חנות בחצר משותפת – \_\_\_\_\_ לשכנים לעכב בעדו.

ומותר לעשות בחצר משותפת: 1. \_\_\_\_\_ . 2. \_\_\_\_\_ . 3. \_\_\_\_\_ .

מה לא יכולים לטעון שכני העושה כלים? איני יכול לישן מקול ה\_\_\_\_\_ ומקול ה\_\_\_\_\_ .

מה לא יכולים לטעון שכני המלמד? איני יכול לישן מקול ה\_\_\_\_\_ .

משנה ד

כותל שהיה סמוך לכותל חברו בצורת T אסור לסמוך כותל אחר שיהא בצורת \_\_\_\_\_ ,

אלא צריך להרחיק \_\_\_\_\_ אמות, משום ש\_\_\_\_\_ מועילה לכותל.

והבונה חלונות צריך להרחיק \_\_\_\_\_ אמות מכל הכיוונים.

משנה ה

1. צריך להרחיק סולם משובך \_\_\_\_\_ אמות.

סיבת ההרחקה: כדי ש\_\_\_\_\_ לא תקפוץ לתוך ה\_\_\_\_\_ .

2. צריך להרחיק כותל ממוחילה \_\_\_\_\_ אמות.

סיבת ההרחקה: כדי שיוכל להעמיד \_\_\_\_\_ לנקות את ה\_\_\_\_\_ .

3. צריך להרחיק שובך מהעיר \_\_\_\_\_ אמות.

סיבת ההרחקה: כדי ש\_\_\_\_\_ לא יאכלו \_\_\_\_\_ מן העיר.

אסור לעשות שובך בתוך שלו, אא"כ יש מרחק מגינות אחרות,

לת"ק: \_\_\_\_\_ אמות לכל רוח, ובשיעור זה כבר מלאה את \_\_\_\_\_ .

לר' יהודה: \_\_\_\_\_ , וזהו השטח שעפה בפעם אחת.

הקונה שובך בנוי – לא צריך להרחיק, כיוון שכבר התפיים ה\_\_\_\_\_ עם שכניו.

## משנה ו

המוצא גוזל שמרדה,

בתוך חמישים אמה של השובך – שייד ל\_\_\_\_\_.

מחוץ לחמישים אמה של השובך – שייד ל\_\_\_\_\_.

מצאו בין שובכים – צריך להחזיר לשובך ה\_\_\_\_\_, ואם זה בדיוק באמצע – \_\_\_\_\_.

## משנה ז

כלל: מסביב לעיר צריך להיות שטח פנוי וזה נוי לעיר.

כמות ההרחקה: לת"ק: אילן רגיל – \_\_\_\_\_ אמה, חרוב ושקמה – \_\_\_\_\_ אמה.

לאבא שאול: שכל אילן סרק צריך להרחיק \_\_\_\_\_ אמות.

אם בעל האילן נטעו אחרי שהעיר קיימת, קוצצים את האילן \_\_\_\_\_ נותנים לו דמים.

ואם נטעו לפני שהעיר קיימת – \_\_\_\_\_ לו דמים,

ואם ספק מי קדם – \_\_\_\_\_, ו\_\_\_\_\_ נותן לו דמים.

## משנה ח

כלל: אין להקים 'מפעלים' מסביב לעיר במרחק שיכולים להזיק ולהפריע לאנשי העיר.

צריך להרחיק גורן קבוע מהעיר או מנטיעת חבירו \_\_\_\_\_ אמה.

סיבת ההרחקה: כדי ה\_\_\_\_\_ מפריע לאנשי העיר כשעושה \_\_\_\_\_.

## משנה ט

משנתנו מביאה 3 דברים שצריך להרחיק 50 אמה מהעיר מפני הריח:

1. \_\_\_\_\_ .2. \_\_\_\_\_ .3. \_\_\_\_\_.

היכן פותחים בורסקי?

לת"ק – רק בצד \_\_\_\_\_ . לר"ע – רק לא בצד \_\_\_\_\_.

## משנה י

נאמרו במשנה 3 דוגמאות של הרחקת נזיקין במאכלים:

צריך להרחיק את מקום שריית הפשתן מ\_\_\_\_\_.

וכן צריך להרחיק את הכרשים מ\_\_\_\_\_.

וכן צריך להרחיק את החרדל מ\_\_\_\_\_.

לשיטת ר' יוסי – אין בעל ה\_\_\_\_\_ צריך להרחיק מן הדבורים, אלא על ה\_\_\_\_\_ להרחיק את עצמו.

נשים לב: ר"י חולק על מקרי הרחקה נוספים, וכפי שמבואר בסוגיות הגמרא.

## משנה יא

שרשי אילן מזיקים לבור בשני אופנים: 1. \_\_\_\_\_ לתוך הבור. 2. \_\_\_\_\_ את האדמה שבסביבתו.

לכן, יש להרחיק אילנות מן הבור ולקצוץ אותם.

כמות ההרחקה: אילן רגיל – \_\_\_\_\_ אמה, הרוב ושקמה – \_\_\_\_\_ אמה.

אם בעל האילן נטע לפני הבור – \_\_\_\_\_.

ואם הבור קדם – לת"ק: \_\_\_\_\_ ומשלם, ולר' יוסי: \_\_\_\_\_.

ספק מי קדם – \_\_\_\_\_.

## משנה יב

צריך להרחיק אילן משדה חברו \_\_\_\_\_ אמות, כדי שלא יפריעו עבודות האילן לשדה.

ואם הייתה גדר באמצע – מותר לסמוך \_\_\_\_\_.

שורשים שיצאו לתוך שדהו – קוצצם עד עומק \_\_\_\_\_ טפחים, מפני \_\_\_\_\_.

ואם הפר בור, שיח ומערה – קוצץ את \_\_\_\_\_ עד עומק הבור.



משנה יג

מותר לבעל שדה לקצוץ ענפי אילן של חבירו הנוטים לתוך שדהו.  
כיצד בודקים האם הענפים נכנסו לשדה? על ידי \_\_\_\_\_ .

עד איזה גובה קוצצים בשדה רגיל?

אילן רגיל – עד גובה \_\_\_\_\_ . ולאבא שאול את כל ה \_\_\_\_\_ .

חרוב ושקמה – לכו"ע קוצץ את כל \_\_\_\_\_ .

עד איזה גובה קוצצים בשדה השלחין?

בכל האילנות – קוצץ את כל ב \_\_\_\_\_ .

משנה יד

צריך לקצוץ את ענפי האילן שנוטה לרשות הרבים,

לת"ק: בגובה שיוכל לעבור שם \_\_\_\_\_ ו \_\_\_\_\_ .

לר"י: בגובה שיוכל לעבור שם גמל טעון חבילי \_\_\_\_\_ או חבילי \_\_\_\_\_ .

# נרשאי המשניות

א

---

ב

---

ג

---

ד

---

ה

---

ו

---

ז

---

ח

---

ט

---

י

---

יא

---

יב

---

יג

---

יד

---

## מסכת בבא בתרא – פרק ג

### משנה א

הפרק עוסק בחזקת קרקעות.

החזקה דרושה למי שקנה קרקע ואיבד את השטר, ובעל הקרקע הקודם מערער על בעלותו.

חזקה מועילה כאשר המחזיק השתמש בקרקע במשך שלוש שנים וכשבזמן זה יכל המערער למחות במחזיק. לאחר שלוש שנים המחזיק נאמן לומר שהשטר אבד.

המשנה מביאה תשעה דברים שחזקתן 3 שנים מיום ליום, ואלו הן:

6. _____	9. _____	12. _____
7. _____	10. _____	13. _____
8. _____	11. _____	14. _____

הכלל של כל הדברים האלו הוא – שעושה \_\_\_\_\_.

שדה בית הבעל עושה פירות פעם בשנה וחזקתה ב \_\_\_\_\_ שנים שאינם מיום ליום.

כיצד עושים חזקה על שדה בית הבעל שנקראת שדה לבן וצומח בה תבואה?

לר' ישמעאל: שלשה חדשים ב \_\_\_\_\_ ושלשה חדשים ב \_\_\_\_\_ ושנים עשר חודש ב \_\_\_\_\_.

לר' עקיבא: חודש ב \_\_\_\_\_ וחודש ב \_\_\_\_\_ ושנים עשר חודש ב \_\_\_\_\_.

ובשדה אילן שצומחים בו עצי פרי שונים – יש חזקה מיד כשאכל שלשה \_\_\_\_\_.

### משנה ב

כלל: אין חזקת ג' שנים מועילה אלא אם בעל השדה יכל לדעת ולמחות.

המשנה עוסקת בחזקה שלא בפני המערער.

ארץ ישראל מתחלקת לענין חזקה לשלושה חלקים, ואלו הן:

1. \_\_\_\_\_ 2. \_\_\_\_\_ 3. \_\_\_\_\_

לת"ק: המחזיק ביהודה והבעלים בגליל – \_\_\_\_\_, כיון שאין שירות \_\_\_\_\_.

לר"י: נחשב לחזקה כי בתוך שלושה שנים היה הבעלים יודע ומוחה אפילו אם היה ב \_\_\_\_\_.

משנה ג

כלל: חוקת ג' שנים אינה מקנה את השדה למחזיק בה, אלא משמשת כראיה לטענת המחזיק.

ולכן, כדי שהחוקה תועיל, צריך שתהא עמה גם \_\_\_\_\_.

ואם אין עמה טענה – אינה \_\_\_\_\_.

סוגי הטענות:

- |          |  |          |
|----------|--|----------|
| _____ .3 |  | _____ .1 |
| _____ .4 |  | _____ .2 |

המחזיק בקרקע שירש מאביו – אינו צריך טענה כיצד זכה בה \_\_\_\_\_.

המשנה מונה 8 אנשים שאין להם חוקה אפילו לאחר שהחזיקו 3 שנים, ואלו הן:

- |             |  |          |  |             |  |          |
|-------------|--|----------|--|-------------|--|----------|
| _____ .4    |  | _____ .3 |  | _____ .2    |  | _____ .1 |
| _____ בנכסי |  | _____ .7 |  | _____ בנכסי |  | _____ .5 |
| _____ בנכסי |  | _____ .8 |  | _____ בנכסי |  | _____ .6 |

הצורך בחוקה למשך ג' שנים הוא למחזיק בנכסים, והבירו טוען 'גזולים הם בידך', שהחוקה משמשת לראיה לטענתו.

אבל יש חוקה כדי לעשות קנין.

אופני קנין חוקה שבהם מראה את בעלותו:

- |          |  |          |  |          |
|----------|--|----------|--|----------|
| _____ .3 |  | _____ .2 |  | _____ .1 |
| _____ .3 |  | _____ .2 |  | _____ .1 |
- נאמרו במשנה שלש מקרים שבהם עושה קניין ע"י חוקה:

משנה ד

עדים שהעידו על אדם שהחזיק בשדה שלש שנים והוזמו – משלמים \_\_\_\_\_.

שני עדים שהעידו שהחזיק שנה ראשונה ושנים בשנה שניה ושנים בשנה שלישית ונמצאו

זוממים – כל כת עדים משלמת \_\_\_\_\_.

שלושה אחים שכל אחד מעיד על שנה אחרת ואחר מצטרף עם כל אח על כל 3 השנים,  
לגבי חיוב התשלום יש כאן \_\_\_\_\_ עדויות, וכל אח ישלם \_\_\_\_\_ והער שהצטרף ישלם \_\_\_\_\_.  
אך לגבי הזמה יש כאן עדות אחת, וצריך שיזומו \_\_\_\_\_.

משנה ה

המשנה מלמדת על 'חזקת תשמישין', והיינו שהמתזיק טוען לזכותו לעשות שימוש מסויים.

המשנה מונה 6 דברים שהעושה אותם בחצר משותפת אין נחשב לחזקה, ואלו הן:

- |                 |                 |                |
|-----------------|-----------------|----------------|
| 1. מעמיד _____. | 3. מעמיד _____. | 5. מגדל _____. |
| 2. מעמיד _____. | 4. מעמיד _____. | 6. נותן _____. |

אך אם עשה את הדברים הנזכרים באופן ששותפים מקפידים זה על זה נחשב לחזקה, ואלו הן:

- |                       |                       |                      |
|-----------------------|-----------------------|----------------------|
| 1. עושה מחיצה ל_____. | 3. עושה מחיצה ל_____. | 5. מגדל _____.       |
| 2. עושה מחיצה ל_____. | 4. עושה מחיצה ל_____. | 6. עושה מקום ל_____. |

משנה ו

כלל: העושה דבר קבוע בחצר – הרי זו חזקה, אך העושה דבר ארעי – אינה חזקה.

הצינור הארוך מן הגג לאורך הקיר נקרא \_\_\_\_\_.

הצינור הקצר היוצא מן הצינור הארוך נקרא \_\_\_\_\_.

מזחילה – היא דבר \_\_\_\_\_, אך מרזב – הוא דבר \_\_\_\_\_.

למרזב אין חזקה, ובעל החצר יכול לכוונו לצד אחר אך אינו יכול לסלקו לגמרי.

סולם גדול וקבוע – נקרא סולם \_\_\_\_\_, ויש לו \_\_\_\_\_.

סולם קטן ונייד – נקרא סולם \_\_\_\_\_, ואין לו \_\_\_\_\_.

חלון גדול – נקרא סולם \_\_\_\_\_, ויש לו \_\_\_\_\_.

חלון קטן – נקרא סולם \_\_\_\_\_, ואין לו \_\_\_\_\_.

מה נחשב לחלון קטן?

לת"ק: בגודל שאין אדם יכול להכניס את \_\_\_\_\_.

לר' יהודה: אם לא עשה \_\_\_\_\_ סביב לחלון.

בליטה מן הקיר – נקראת \_\_\_\_\_.

בגודל של טפח ומטה – \_\_\_\_\_ חזקה,

בגודל של טפח ומעלה – \_\_\_\_\_ חזקה, ואינו יכול למחות שלא \_\_\_\_\_.

משנה ז

משנתנו עוסקת בהיזק ראייה וריבוי דריסת הרגל.

אסור לפתוח חלון ל \_\_\_\_\_, משום היזק ראייה.

וכן אסור לפתוח \_\_\_\_\_ לתוך חצר השותפין, כי מרבה את ה \_\_\_\_\_ וה \_\_\_\_\_.

אם היה לו חלון קטן לחצר השותפין, אסור ל \_\_\_\_\_.

אם היה לו חלון אחד לחצר השותפין, אסור לחלקו ל \_\_\_\_\_.

אך יכול לפתוח חלון או דלת ל \_\_\_\_\_, ואפילו מול \_\_\_\_\_ או \_\_\_\_\_ של אחר.

משנה ח

כלל: אסור לעשות ברה"ר דברים שמזיקים את הרבים.

לת"ק: אסור להפוך בורות שיחין ומערות ברה"ר ולכסותם, ואפילו על דעת לשלם אם ינזקו מהם.

ולר' אליעזר מותר אם עושה להם \_\_\_\_\_, בחזק שאפשר להעביר עליו \_\_\_\_\_.

אסור להוציא \_\_\_\_\_ ו \_\_\_\_\_ לרה"ר, אלא כונס לתוך שלו ומוציא,

ואם קנה חצר שיש בה זיזין וגזוזטראות שיוצאים ל \_\_\_\_\_ יכול להשאירה כמות שהיא.

# נושאי המשניות

	א
	ב
	ג
	ד
	ה
	ו
	ז
	ח

## מסכת בבא בתרא – פרק ד

משנה א

המוכר בית לחברו, לא כלול בזה:

15. \_\_\_\_\_ | 16. \_\_\_\_\_ | 17. \_\_\_\_\_.

יציע – היינו \_\_\_\_\_ שסביב הבית, ואפילו כשפתח היציע פתוח ל\_\_\_\_\_.

חדר – היינו \_\_\_\_\_ שאינו משמש למגורים.

נג – היינו באופן שאינו חשוב בפני עצמו.

איזה נג אינו כלול?

לת"ק: נג שיש לו \_\_\_\_\_ בנוכה \_\_\_\_\_ מפתחים.

לר"י: נג שיש לו \_\_\_\_\_, ואפילו ש \_\_\_\_\_ אינו גבוה עשרה מפתחים.

משנה ב

המוכר בית לחברו, לא כלול בזה:

1. \_\_\_\_\_ | 2. \_\_\_\_\_ | \_\_\_\_\_.

בור – היינו חפירה ב\_\_\_\_\_ ללא תקרה מעליו.

דות – היינו חפירה בקרקע ומעליה \_\_\_\_\_.

הבור והדות לא נמכרים אפילו שכתב בשטר המכירה: ' \_\_\_\_\_ ו \_\_\_\_\_ של בית אני מוכר לך'.

כיצד יוכל המוכר לעבור אל הבור והדות?

לר"ע: המוכר צריך \_\_\_\_\_ דרך כדי לעבור.

לחכמים: המוכר שייר לעצמו \_\_\_\_\_ ואינו צריך לקנות.

נקודת המחלוקת:

לשיטת ר"ע: סתם מוכר \_\_\_\_\_ הוא מוכר, ונתן לקונה את הכל.

לשיטת חכמים: סתם מוכר \_\_\_\_\_ הוא מוכר, והשאיר לעצמו את ה\_\_\_\_\_.



אם המוכר אמר לקונה: 'בית זה אני מוכר לך' \_\_\_\_\_ - לכו"ע אין המוכר צריך לקנות דרך.

המוכר רק בור ודות, והשאיר לעצמו את הבית, כיצד יוכל הקונה לעבור אל הבור והדות?

לר"ע: הקונה אינו צריך לקנות דרך מ\_\_\_\_\_.

לחכמים: הקונה צריך \_\_\_\_\_ דרך כדי לעבור.

נקודת המחלוקת:

לשיטת ר"ע: סתם מוכר \_\_\_\_\_ הוא מוכר, ונתן ל\_\_\_\_\_ את הדרך.

לשיטת חכמים: סתם מוכר \_\_\_\_\_ הוא מוכר, והשאיר לעצמו את ה\_\_\_\_\_.

משנה ג

כלל: המוכר בית - מוכר את הדברים הקבועים בו, אך לא את הדברים המטלטלים.

ולכן,

המוכר את הבית -

מכר את הדברים הקבועים: 1. \_\_\_\_\_ . 2. \_\_\_\_\_ . 3. \_\_\_\_\_ .

אך לא מכר את הדברים המטלטלים: 1. \_\_\_\_\_ . 2. \_\_\_\_\_ . 3. \_\_\_\_\_ .

ולא מכר את \_\_\_\_\_ ו\_\_\_\_\_ .

אבל אם אמר שמוכר את הבית ומה שבתוכו - \_\_\_\_\_ מכורים.

איצטרובל - היינו החלק ה\_\_\_\_\_ של הריחיים.

קלת - היינו הצינור שדרכו נשפך ה\_\_\_\_\_ .

משנה ד

המוכר את החצר -

מכר את \_\_\_\_\_ ואת \_\_\_\_\_ ואת \_\_\_\_\_ ואת \_\_\_\_\_ .

אך לא מכר את ה\_\_\_\_\_ שבתוכה.

אבל אם אמר שמוכר את החצר וכל מה שבתוכו – כולם \_\_\_\_\_ .  
ואפילו אם אמר שמוכר את מה שבתוכה לא מכר את ה \_\_\_\_\_ ואת \_\_\_\_\_ .  
לר"א: בכל מכירת חצר מוכר רק את \_\_\_\_\_ ולא את \_\_\_\_\_ .

משנה ה

כלל: המוכר את בית הבד – מוכר את הדברים הקבועים בו, אך לא את הדברים המטלטלים.  
ולכן,

המוכר את בית הבד –

מכר את הדברים הקבועים: 1. \_\_\_\_\_ . 2. \_\_\_\_\_ . 3. \_\_\_\_\_ .  
אך לא מכר את הדברים המטלטלים: 1. \_\_\_\_\_ . 2. \_\_\_\_\_ . 3. \_\_\_\_\_ .  
אבל אם אמר שמוכר את בית הבד וכל מה שבתוכו – כולם \_\_\_\_\_ .  
לר"א: בכל מכירת בית הבד מוכר גם את \_\_\_\_\_ , ואפילו לא אמר: ' \_\_\_\_\_ !

ים – הכלי שה \_\_\_\_\_ נשפך לתוכו.

ממל – אבן ש \_\_\_\_\_ בתוכה את הזיתים.

בתולות – קרשים שעליהם מעמידים את ה \_\_\_\_\_ .

עכירין – משמחי עץ שמניחים על ה \_\_\_\_\_ , ועליהם מורידים את ה \_\_\_\_\_ .

גלגל – הגלגל שאתו מעלים ומורידים את ה \_\_\_\_\_ .

קורה – עץ גדול שמכביד על ה \_\_\_\_\_ ומוציא את ה \_\_\_\_\_ .

משנה ו

כלל: המוכר את בית המרחץ – מוכר את הדברים הקבועים בו, אך לא את הדברים המטלטלים.  
ולכן,

המוכר את המרחץ –

לא מכר את הדברים המטלטלים: 1. \_\_\_\_\_ . 2. \_\_\_\_\_ . 3. \_\_\_\_\_ .

אבל אם אמר שמוכר את המרחץ וכל מה שבתוכו - כולם \_\_\_\_\_ .  
ואפילו אם אמר שמוכר את מה שבתוכה לא מכר את ה \_\_\_\_\_ ואת \_\_\_\_\_ .

### משנה ז

המוכר עיר - מכר גם את:

- |          |          |          |
|----------|----------|----------|
| _____ .1 | _____ .4 | _____ .7 |
| _____ .2 | _____ .5 | _____ .8 |
| _____ .3 | _____ .6 |          |

אך לא מכר את ה \_\_\_\_\_ .

אם אמר שמוכר את העיר וכל מה שבתוכה - כולם \_\_\_\_\_ , ואפילו ה \_\_\_\_\_ ו \_\_\_\_\_ .  
לרשב"ג: המוכר את העיר מכר גם את ה \_\_\_\_\_ .

### משנה ח

במשנה זו 7 דינים:

1. המוכר שדה - מכר את ה \_\_\_\_\_ המסודרות לגדר שסביב השדה.
2. המוכר כרם - מכר את ה \_\_\_\_\_ שעליהם נסמך \_\_\_\_\_ .
3. המוכר שדה - מכר את ה \_\_\_\_\_ שעדיין \_\_\_\_\_ לקרקע, ואפילו שעומדת \_\_\_\_\_ .
4. המוכר שדה - מכר את הקנים הצומחים בשטח פחות מ \_\_\_\_\_ .
5. המוכר שדה - מכר את סוכת ה \_\_\_\_\_ שאין כתליה מצופים ב \_\_\_\_\_ .
6. המוכר שדה - מכר את עץ ה \_\_\_\_\_ כשעדיין לא \_\_\_\_\_ באילן אחר.
7. המוכר שדה - מכר את עץ ה \_\_\_\_\_ כשעדיין העץ נקרא \_\_\_\_\_ ולא \_\_\_\_\_ .

### משנה ט

1. המוכר שדה - לא מכר את ה \_\_\_\_\_ שאינם מסודרות לגדר שסביב השדה.
2. המוכר כרם - לא מכר את ה \_\_\_\_\_ שאינם עומדים \_\_\_\_\_ הגפן.
3. המוכר שדה - לא מכר את ה \_\_\_\_\_ שהיא כבר \_\_\_\_\_ .

אבל אם אמר שמוכר את השדה וכל מה שבתוכה - כולם \_\_\_\_\_ .

ואפילו אם אמר שמוכר את מה שבתוכה לא מכר את:

1. קנים הצומחים בשטח \_\_\_\_\_ מבית רובע.
2. \_\_\_\_\_ שמירה שכתליה ב \_\_\_\_\_ .
3. עץ ה \_\_\_\_\_ כשהוא כבר \_\_\_\_\_ באילן אחר.
4. עץ ה \_\_\_\_\_ כשהוא כבר \_\_\_\_\_ ולא \_\_\_\_\_ .

כיצד יוכל המוכר לעבור אל הדברים שלא נמכרו?

לר"ע: המוכר צריך \_\_\_\_\_ דרך כדי לעבור, שהרי מכר בעין \_\_\_\_\_ .  
לחכמים: המוכר שייר לעצמו \_\_\_\_\_ ואינו צריך לקנות, שהרי מכר בעין \_\_\_\_\_ .

המוכר רק בור או גת ושובך, והשאיר לעצמו את השדה, כיצד יוכל הקונה לעבור אליהם?

לר"ע: הקונה אינו צריך לקנות דרך מ \_\_\_\_\_, שהרי המוכר מכר לו בעין \_\_\_\_\_ .  
לחכמים: הקונה צריך \_\_\_\_\_ דרך כדי לעבור, שהרי המוכר מכר לו בעין \_\_\_\_\_ .

מחלוקת ר"ע וחכמים היא במוכר, האם נותן בעין \_\_\_\_\_ או בעין \_\_\_\_\_ ,  
אבל \_\_\_\_\_ - לכו"ע נתן בעין \_\_\_\_\_ .

במשנה יש עוד 3 מקרים שכאשר זוכה בדבר אחד זוכה בכל:

1. \_\_\_\_\_ | 2. \_\_\_\_\_ | 3. \_\_\_\_\_ .

ולר"ש: המקדיש שדהו - לא הקדיש את כל הדברים האמורים אלא רק \_\_\_\_\_ ו \_\_\_\_\_ .

## נושאי המשניות

	א
	ב
	ג
	ד
	ה
	ו
	ז
	ח
	ט

## מסכת בבא בתרא – פרק ה

משנה א

המוכר את הספינה –

מכר את ה \_\_\_\_\_ ואת \_\_\_\_\_ ואת \_\_\_\_\_.

אך לא מכר את ה \_\_\_\_\_ ואת \_\_\_\_\_ ואת \_\_\_\_\_.

אבל אם אמר שמוכר את הספינה וכל מה שבתוכה – כולם \_\_\_\_\_.

המוכר קרון – לא מכר את ה \_\_\_\_\_, וכן המוכר פרידות – לא מכר את ה \_\_\_\_\_.

המוכר צמד – לא מכר את ה \_\_\_\_\_, וכן המוכר בקר – לא מכר את ה \_\_\_\_\_.

לר"י: הדמים \_\_\_\_\_, ואם שילם מחיר יקר על \_\_\_\_\_ – מקבל את ה \_\_\_\_\_.

לחכמים: אין הדמים מודיעים, ומקבל רק את ה \_\_\_\_\_, אפילו ששילם מחיר יקר.

משנה ב

המוכר חמור – לא מכר את ה \_\_\_\_\_, ולנחום המדי: מכר את כליו.

מה נקודת המחלוקת?

לת"ק: סתם חמור ל \_\_\_\_\_, ולבן כלי המשא \_\_\_\_\_.

לנחום המדי: סתם חמור ל \_\_\_\_\_, ולבן כלי המשא \_\_\_\_\_.

לר"י: לשון המכירה מודיע.

אם אמר: \_\_\_\_\_ – כוונתו כמו שהוא לפניו עם הכלים.

אם אמר: ' \_\_\_\_\_ ' – כוונתו למכירת חמור סתם בלי כליו.

משנה ג

המוכר חמור מניקה – מכר גם את \_\_\_\_\_, שהרי חלב החמור אסור בשתיה ומיועד לסייה.

המוכר את הפרה המניקה – לא מכר את \_\_\_\_\_, כי החלב ראוי לשתיית אדם.

המוכר אשפה – מכר גם את \_\_\_\_\_ .

המוכר את הבור – מכר גם את \_\_\_\_\_ .

המוכר כוורת – מכר גם את \_\_\_\_\_ .

המוכר שובך – מכר גם את \_\_\_\_\_ .

הקונה גוזלים שעתידים להוולד – משאיר למוכר \_\_\_\_\_ .

הקונה דבורים שעתידים לצאת מהכוורת – לוקח \_\_\_\_\_ , ואח"כ \_\_\_\_\_ .

הקונה חלות דבש – משאיר למוכר \_\_\_\_\_ .

הקונה מחברו זיתים כדי לקצוץ – משאיר למוכר \_\_\_\_\_ .

משנה ד

הקונה אילנות – האם קנה את הקרקע שסביבם?

יש בדבר 3 נפק"מ:

1. לגבי קציצת ענפים שצומחים לצדדים ע"י בעל השדה.

2. לגבי הענפים החדשים שיצמחו מהשרשים.

3. לגבי הזכות לשתול עץ חדש במקום העץ שמת.

הקונה 2 אילנות בשדה חברו – לת"ק: לא קנה \_\_\_\_\_ . לר"מ: קנה \_\_\_\_\_ .

לשיטת ת"ק שאין לקונה קרקע:

1. אם הענפים גדלו והתפשטו – אין בעל הקרקע יכול ל\_\_\_\_\_ .

2. ענפים חדשים שיוצאים מהגזע – שייכים ל\_\_\_\_\_ .

ענפים חדשים שיוצאים מהשורשים – שייכים ל\_\_\_\_\_ .

3. אם התייבשו האילנות – אין \_\_\_\_\_ יכול לשתול אילנות אחרים.

הקונה 3 אילנות בשדה חבירו – לכו"ע: קנה \_\_\_\_\_ .

1. אם הענפים גדלו והתפשטו – בעל הקרקע יכול ל\_\_\_\_\_ .
2. ענפים חדשים שיוצאים מהגזע – שייכים ל\_\_\_\_\_ .
- ענפים חדשים שיוצאים מהשורשים – שייכים ל\_\_\_\_\_ .
3. אם התייבשו האילנות – \_\_\_\_\_ יכול לשתול אילנות אחרים.

משנה ה

כלל: בבהמה גסה לכל אבר חשיבות בפני עצמו.

ולכן, בבהמה גסה:

המוכר את הראש – לא מכר את \_\_\_\_\_ , והמוכר את \_\_\_\_\_ – לא מכר את הראש.

המוכר את הקנה – לא מכר את \_\_\_\_\_ , והמוכר את \_\_\_\_\_ – לא מכר את הקנה.

כלל: בבהמה דקה – הקונה אבר חשוב מקבל עמו אבר שאינו חשוב.

ולכן, בבהמה דקה:

המוכר את הראש – מכר את \_\_\_\_\_ , והמוכר את \_\_\_\_\_ – לא מכר את הראש.

המוכר את הקנה – מכר את \_\_\_\_\_ , והמוכר את \_\_\_\_\_ – לא מכר את הקנה.

משנה ו

אונאה – כשהמוכר או הקונה קבלו דבר שהוא פחות משווי המכירה.

טעות – כשהמוכר או הקונה התכוונו לדבר פלוני וקבלו דבר אחר.

ישנם 4 דינים חלוקים במכירה לגבי ביטול מקח:

1. המוכר היטים יפות ונמצאו רעות – \_\_\_\_\_ יכול לחזור בו, ולא ה\_\_\_\_\_ .
2. המוכר היטים רעות ונמצאו יפות – \_\_\_\_\_ יכול לחזור בו, ולא ה\_\_\_\_\_ .
3. המוכר היטים רעות ונמצאו רעות, או יפות ונמצאו יפות – שניהם \_\_\_\_\_ יכולים לחזור.
4. מוכר שנתן לקונה סוג אחר או צבע אחר – \_\_\_\_\_ יכולים לחזור.



במשנה 3 דוגמאות לשינוי שהמוכר והקונה חוזרים:

\_\_\_\_\_ ונמצאת לבנה. \_\_\_\_\_ ונמצאת שקמה. \_\_\_\_\_ ונמצא חומץ.  
\_\_\_\_\_ ונמצאת שהמתית. \_\_\_\_\_ ונמצאת זית. \_\_\_\_\_ ונמצא יין.

משנה ז

מטלטלים אינם נקנים בכסף, אלא במעשה קנין כמו 'הגבהה' או 'משיכה' או בקנין 'הצר'.  
קרקע נקנית בכסף או בחזקה.

העושה משיכה בפירות – קנה ואפילו שלא \_\_\_\_\_ אותם.

אך המודד ולא עשה משיכה – \_\_\_\_\_ .

לוקח הרוצה לקנות ללא עשיית קנין יכול לשכור מהמוכר את \_\_\_\_\_, וקונה בקנין הצר.  
פשתן נקנה ב \_\_\_\_\_, ולא במשיכה.

אם הפשתן עדיין מחובר לקרקע – תולש מעט ממנו, ובשכר התלישה מקנה לו הבעלים מעט מן  
הקרקע, ועל ידו קונה את כל הפשתן בקנין \_\_\_\_\_.

משנה ח

המוכר יין או שמן לחברו והוקרו או הוזלו, ורוצה אחד מהם לחזור בו –

לפני שמילא את כלי המדידה – עדיין שייך ל \_\_\_\_\_, ויכולים שניהם לחזור.

לאחר שהתמלא כלי המדידה – כבר שייך ל \_\_\_\_\_.

אם החבית נשברה –

אם היה מתווך – \_\_\_\_\_ מפסיד כי נשברה ברשותו.

המוכר יין ושמן – צריך להטיף \_\_\_\_\_ ממה שבדפנות החבית,

ולא צריך להוסיף את מה שנותר ב \_\_\_\_\_ החבית.

חנווני המוכר להרבה קונים –

לת"ק: \_\_\_\_\_ להוסיף שלוש טיפים.

לר"י: פטור להוסיף ב \_\_\_\_\_.

## משנה ט

השולח את בנו להנווני עם פונדיון (שני איסרים) לתשלום וצלוחית להבאת שמן, החנווני השתמש עם הצלוחית כדי למדוד לאחרים, ואח"כ נתן לילד שמן בשווי איסר, ועודף איסר, בדרך הצלחת נשברה, השמן נשפך, והאיסר נאבד, יש כאן שני נידונים:

1. על \_\_\_\_\_, שהמוכר נחשב שואל שלא מדעת.

2. על \_\_\_\_\_, שהמוכר נתן שמן לילד.

ביחס לצלחת – האם המוכר נחשב גזול, וההשבה לילד אינה השבה עד ששייב לאביו.

ביחס לשמן – האם האב התכוון רק להודיע שצריך שמן או שהמוכר יתן ביד בנו.

לת"ק: המוכר חייב על הצלוחית, כי נחשב \_\_\_\_\_ על השימוש בה.

וכן המוכר חייב על הפונדיון, כי לא היה צריך לתת שמן ל\_\_\_\_\_.

לר"י: המוכר פטור על הצלוחית, כי נחשב \_\_\_\_\_ על השימוש בה.

וכן המוכר פטור על הפונדיון, כי האב הסכים שיתן שמן ל\_\_\_\_\_.

אם המוכר לא השתמש בצלוחית – לכו"ע \_\_\_\_\_ מלשלם עליה.

## משנה י

ישנם שלושה סוגי מוכרים:

1. \_\_\_\_\_ – הקונה כמויות גדולות ומוכר לסוחרים בכמויות קטנות.

2. \_\_\_\_\_ – המוכר את תוצרתו לסוחרים.

3. \_\_\_\_\_ – המוכר בתדירות ללקוחות בכמויות קטנות.

מתי עליהם לקנח את מידותיהם משיירים שדבקו בכלי המדידה?

סיטונאי – לת"ק: פעם ב\_\_\_\_\_ יום. לרשב"ג: פעם ב\_\_\_\_\_ חודש.

בעל הבית – לת"ק: פעם ב\_\_\_\_\_ חודש. לרשב"ג: פעם ב\_\_\_\_\_ יום.

חנווני – מדות שמודדים בהם מנקה פעמיים ב\_\_\_\_\_.

את אבני המשקולת מנקה פעם ב\_\_\_\_\_.

את כפות המאזניים מנקה לאחר \_\_\_\_\_.

### משנה יא

הדינים שנאמרו במשנה הקודמת מתייחסים לניקוי מידות \_\_\_\_\_, אך ב\_\_\_\_\_ אין צורך לנקות.

המוכר צריך להוסיף סחורה עד שתכריע הכף לטובת הלוקח,

בדרך כלל – יש למלא סחורה ולהטות \_\_\_\_\_ מתחת לגובה הכף שבה אבני השקילה.

ואם מאזנים את שני הכפות במדויק – יש להוסיף את שיעור ההכרעה.

כמה הוא שיעור ההכרעה? בלח – אחד ל\_\_\_\_\_, ביבש – אחד ל\_\_\_\_\_.

יש מקומות שנהגו למדוד בכלי מדידה קטנים ויש בכלים גדולים, והולכים בזה לפי \_\_\_\_\_.

יש מקומות שנהגו לתת מידה מחוקה ויש במידה גרושה, והולכים בזה לפי \_\_\_\_\_.

# נרשאי המשניות

	א
	ב
	ג
	ד
	ה
	ו
	ז
	ח
	ט
	י
	יא

## מסכת בבא בתרא – פרק ו

### משנה א

המוכר פירות לחבירו ולא פירש אם מיועדים לזריעה או לאכילה, והקונה זרעם ולא צימחו – המוכר \_\_\_\_\_ חייב באחריותו, ואפילו זרע פשתן שבדרך כלל מיועדים ל\_\_\_\_\_.  
אם מכר זרעוני גינה שאינם מיועדים ל\_\_\_\_\_ אלא ל\_\_\_\_\_ – המוכר חייב באחריותם.

### משנה ב

משנתנו מביאה מספר דברים שהקונה מקבל על עצמו שחלק מהסחורה יהיה מקולקל.  
בגרעיני תבואה – מקבל עליו \_\_\_\_\_ על כל סאה.  
בתאנים – מקבל עליו \_\_\_\_\_ על כל מאה תאנים.  
במרתף של חביות יין – מקבל עליו \_\_\_\_\_ על כל מאה חביות.  
בקנקנים – מקבל עליו \_\_\_\_\_ על כל מאה קנקנים.

### משנה ג

המוכר יין לחברו והחמיץ – אין המוכר חייב ב\_\_\_\_\_, כי החמיץ ברשות ה\_\_\_\_\_.  
אך אם ידוע שיינו של המוכר מחמיץ – הרי זה \_\_\_\_\_.  
מוכר שאמר: 'יין מבושם אני מוכר לך' – חייב להעמיד יין שישאר משובח עד \_\_\_\_\_.  
מוכר שאמר: 'יין ישן אני מוכר לך' – חייב להעמיד יין משל \_\_\_\_\_.  
מוכר שאמר: 'יין מיושן אני מוכר לך' – חייב להעמיד יין משל \_\_\_\_\_.

### משנה ד

המוכר קרקע לצורך בניית בית, ולא פירש את גודל הבית,  
וכן המתחייב לבנות בית התנות ל\_\_\_\_\_ או בית אלמנות ל\_\_\_\_\_.

מה גודל הבית?

לר"ע: \_\_\_\_\_ אמות על \_\_\_\_\_ אמות בגובה \_\_\_\_\_.

לר"י: \_\_\_\_\_ מארבעה על ששה אמות.

רפת בקר - \_\_\_\_\_ אמות על \_\_\_\_\_ אמות בגובה \_\_\_\_\_.

בית קטן - \_\_\_\_\_ אמות על \_\_\_\_\_ אמות בגובה \_\_\_\_\_.

בית גדול - \_\_\_\_\_ אמות על \_\_\_\_\_ אמות בגובה \_\_\_\_\_.

טרקלין - \_\_\_\_\_ אמות על \_\_\_\_\_ אמות בגובה \_\_\_\_\_.

משנה ה

מי שיש לו בור בתוך בית חברו ויש לו זכות מעבר -

נכנס בשעה שדרך בני אדם \_\_\_\_\_, ויוצא בשעה שדרך בני אדם \_\_\_\_\_.

אך אינו יכול להכניס את \_\_\_\_\_ לשתות מבורו.

בעל הבית ובעל הבור עושים לפתח הבור מנעול, כל אחד בנפרד.

בעל הבור - כדי שבעל \_\_\_\_\_ לא יקח מים מן \_\_\_\_\_.

בעל הבית - כדי שבעל \_\_\_\_\_ לא יכנס כשבעל הבית לא בביתו.

משנה ו

מי שיש לו גינה בתוך גינה ויש לו זכות מעבר -

נכנס בשעה שדרך בני אדם \_\_\_\_\_, ויוצא בשעה שדרך בני אדם \_\_\_\_\_.

אך אינו יכול להכניס את \_\_\_\_\_ לקנות.

וכן אינו יכול לעבור לגינה \_\_\_\_\_ דרך הגינה ה\_\_\_\_\_.

בעל השדה ה\_\_\_\_\_ יכול לזרוע במעבר לשדה הפנימית.

אם לבעל השדה הפנימית יש דרך מהצד -

נכנס בשעה ש \_\_\_\_\_, ויוצא בשעה ש \_\_\_\_\_.

ויכול להכניס את \_\_\_\_\_ לקנות.

אך אינו יכול לעבור לגינה \_\_\_\_\_ דרך הגינה ה\_\_\_\_\_.

בעל השדה ה\_\_\_\_\_ וגם בעל השדה ה\_\_\_\_\_ – אינם יכול לזרוע במעבר הצדדי.

## משנה ז

מי שיש דרך הרבים בתוך שדהו – אינו יכול לקלקל את המיצר שהרבים החזיקו בו.

ולכן אם לקח את השדה לעצמו ונתן להם דרך מהצד והתחילו ללכת בו –

הדרך החדשה שנתן \_\_\_\_\_, והדרך הישנה שנמל \_\_\_\_\_.

דרך היחיד – רוחבה \_\_\_\_\_ אמות.

דרך הרבים – רוחבה \_\_\_\_\_ אמות.

דרך המלך ודרך הקבר – \_\_\_\_\_, ורשאים ללכת ככל צרכם.

מקום המעמד – \_\_\_\_\_.

## משנה ח

המוכר קרקע לחבירו, לצורך חלקת קברות, וכן המתחייב לעשות חלקת קבורה,

כיצד בונה את מערת הקבורה?

לשיטת תנא קמא:

עושה מערה \_\_\_\_\_ אמות על \_\_\_\_\_ אמות (בגובה \_\_\_\_\_ אמות).

בקירות המערה חוצב \_\_\_\_\_ כוכים,

\_\_\_\_\_ כוכים בצד ימין ובצד שמאל, ו \_\_\_\_\_ כוכים מול הפתח.

כל כוך יהיה באורך \_\_\_\_\_ אמות, גובה \_\_\_\_\_ מפתחים, ורוחב \_\_\_\_\_ מפתחים.

לשיטת רבי שמעון:

עושה מערה \_\_\_\_\_ אמות על \_\_\_\_\_ אמות (בגובה \_\_\_\_\_ אמות).

בקירות המערה הוצב \_\_\_\_\_ כוכים,

\_\_\_\_\_ כוכים בצד ימין ובצד שמאל, ו \_\_\_\_\_ כוכים מול הפתח, ועוד \_\_\_\_\_ כוכים בפינות.

כל כוך יהיה באורך \_\_\_\_\_ אמות, גובה \_\_\_\_\_ מפתחים, ורוחב \_\_\_\_\_ מפתחים.

מחוץ למערה בונה חצר, \_\_\_\_\_ אמות על \_\_\_\_\_ אמות, בשטח של מיטת המת והקוברים.

ומתוך החצר פותח מערות.

לת"ק: פותח \_\_\_\_\_ מערות. ולר"ש: פותח \_\_\_\_\_ מערות.

לשיטת רשב"ג: גודל כל מערה נקבע לפי סוג הסלע,

בקרקע קשה – חופר מערה \_\_\_\_\_, ובקרקע רכה – חופר מערה \_\_\_\_\_.

### נושאי המשניות

- \_\_\_\_\_ ז.
- \_\_\_\_\_ ט.
- \_\_\_\_\_ י.
- \_\_\_\_\_ יא.
- \_\_\_\_\_ יב.
- \_\_\_\_\_ יג.
- \_\_\_\_\_ יד.



## מסכת בבא בתרא – פרק ז

### משנה א

האומר לחברו: 'בית כור עפר אני מוכר לך' – סלעים עד גובה \_\_\_\_\_ טפחים וכן נקעים עד גובה \_\_\_\_\_ נמדדים עמה.

אך סלעים ונקעים יותר מ\_\_\_\_\_ טפחים אין נמדדים עמה.

אבל אם אמר: ' \_\_\_\_\_ אני מוכר לך' – נמדדים עמה סלעים ונקעים אפילו שהם \_\_\_\_\_ מעשרה טפחים.

### משנה ב

אם סיכם המוכר עם הלוקח שימכור לו במידה מדויקת, ואמר: ' \_\_\_\_\_ –

אם החסיר קצת – \_\_\_\_\_ מסכום המכירה, ואם נתן יותר – \_\_\_\_\_ את הקרקע.

אך אם סיכם עמו שאינו מדקדק על המידה, ואמר: 'הן \_\_\_\_\_ הן \_\_\_\_\_ –

אם הפחית או הוסיף עד \_\_\_\_\_ הקב לסאה – המקח \_\_\_\_\_.

אם הפחית או הוסיף יותר מרובע הקב ל\_\_\_\_\_ – צריך ל\_\_\_\_\_.

מה יחזיר הקונה כשקיבל יותר מהמניע לו?

חכמים יפו את ה\_\_\_\_\_ שלא ישאר עם קרקע קטנה.

ולכן, אם המוכר מעוניין לקבל את הקרקע היתירה בחזרה – הקונה נותן את \_\_\_\_\_,

אך אם המוכר אינו מעוניין בקרקע הקטנה – הקונה נותן \_\_\_\_\_.

אם הקרקע היתירה היא גדולה – אין הקונה חייב לתת \_\_\_\_\_ אלא מחזירה למוכר.

מה נחשב לקרקע גדולה?

בשדה – בית \_\_\_\_\_.

בגנה – לת"ק: בית \_\_\_\_\_, לר"ע: בית \_\_\_\_\_.

## משנה ג

במשנה הקודמת למדנו על מכירה מדוייקת ומכירה משוערת.

במשנתנו נלמד על מוכר שאמר שני לשונות בשעת המכר.

ויש בזה שני אופנים:

א. מוכר שאמר: 'מדה ב\_\_\_\_\_ אני מוכר לך, הן \_\_\_\_\_ הן \_\_\_\_\_!'

ב. מוכר שאמר: 'קרקע אני מוכר לך הן \_\_\_\_\_ הן \_\_\_\_\_, מדה ב\_\_\_\_\_!'

לשיטת בן ננס – בשני המקרים אומרים: תפוס לשון \_\_\_\_\_.

(שיטת חכמים: יש ספק מה מהלשונות עיקר)

מוכר האומר: 'בית כור עפר אני מוכר לך' והוסיף את \_\_\_\_\_ השדה ואת \_\_\_\_\_ -

ונמצא שהשדה אינה כמו שאמר,

אם שטח השדה פחות מ\_\_\_\_\_ ממידת בית כור - המקח \_\_\_\_\_,

אך אם החסרון הוא משתות ומעלה - המוכר מופחית מדמי ה\_\_\_\_\_ ומחזירם ל\_\_\_\_\_.

## משנה ד

מוכר האומר: 'חצי שדה זו אני מוכר לך', ויש בשדה חלק שערכו יותר מחבירו -

נקודת הויכוח בין המוכר לקונה: האם 'חצי' היינו בשטח או בשווי?

מחלקים את השדה לשני חצאים לפי \_\_\_\_\_ ולמוכר יש זכות לבחור את החצי שרוצה.

אם המוכר אמר: חצי השדה שבדרום השדה אני מוכר לך' -

שמים את שווי החצי ה\_\_\_\_\_, והמוכר נותן לו חלק בשדה כשווי החלק ה\_\_\_\_\_.

הקונה חלק משדה גדולה - מפריש מחלקו מקום כדי לבנות עליו \_\_\_\_\_ בינו לבין שדה

המוכר, וכן מפריש מקום לשני התעלות שחופרים מאחורי ה\_\_\_\_\_.

התעלה הרחבה נקראת \_\_\_\_\_, ורוחבה \_\_\_\_\_ מפים.

התעלה הצרה נקראת \_\_\_\_\_, ורוחבה \_\_\_\_\_ מפים.

בין שתי התעלות יש רוחב של \_\_\_\_\_.

### נושאי המשניות

- א. \_\_\_\_\_
- ב. \_\_\_\_\_
- ג. \_\_\_\_\_
- ד. \_\_\_\_\_

## מסכת בבא בתרא – פרק ח

משנה א'

אלו נוחלין ומנחילין:

1. \_\_\_\_\_ את \_\_\_\_\_ . 2. \_\_\_\_\_ את \_\_\_\_\_ . 3. \_\_\_\_\_ את \_\_\_\_\_ .

אלו נוחלין ולא מנחילין:

1. \_\_\_\_\_ את \_\_\_\_\_ . 2. \_\_\_\_\_ את \_\_\_\_\_ . 3. \_\_\_\_\_ את \_\_\_\_\_ .

ואלו לא נוחלין ומנחילין:

1. \_\_\_\_\_ את \_\_\_\_\_ . 2. \_\_\_\_\_ את \_\_\_\_\_ . 3. \_\_\_\_\_ את \_\_\_\_\_ .

ואלו לא נוחלין ולא מנחילין:

1. \_\_\_\_\_ את \_\_\_\_\_ .

משנה ב

בדיני ירושה נאמרו שלושה כללים:

1. ירושה יורדת – מאב לבן. 2. ירושה עולה – מבן לאב. 3. בן קודם לבת.

סדר נחלות כך הוא:

היורש הראשון: \_\_\_\_\_ של המת, וכל זרעו אחריו.

היורש השני: \_\_\_\_\_ של המת, וכל זרעה אחריה.

היורש השלישי: \_\_\_\_\_ של המת, וממנו עובר לאחי המת.

משנה ג

בנות צלפחד ירשו מאביהם 3 חלקים בארץ:

1. \_\_\_\_\_ . 2. \_\_\_\_\_ . 3. \_\_\_\_\_ .

## משנה ד

ישנם שני הבדלים בין ירושה מנכסי האב לירושה מנכסי האם:

בן בכור מקבל \_\_\_\_\_ בירושת נכסי אביו, אך אינו מקבל \_\_\_\_\_ בירושת נכסי אמו.  
בת מקבלת \_\_\_\_\_ מירושת נכסי אביה, אך אינה מקבלת \_\_\_\_\_ בירושת נכסי אמה.

## משנה ה

כלל: אין אדם מתנה על מה שכתוב בתורה, ואם התנה – תנאו בטל והמעשה קיים.

ולכן, אב שאמר שבנו לא ירש אותו – \_\_\_\_\_.

שכיב מרע שאמר שהוא מחלק את נכסיו ונותן במתנה בחייו – \_\_\_\_\_.

אך אם אמר שמחלק מדין ירושה – \_\_\_\_\_.

האומר איש פלוני יירשני למרות שיש לו בן או שאומר שהבת תירש במקום הבן – \_\_\_\_\_  
\_\_\_\_\_ , שהרי התנה ע"מ שכתוב בתורה.

האומר בן זה ירש ולא שאר הבנים – לריב"ב: \_\_\_\_\_ , כיון שאותו בן ראוי ליורשו.

הנותן מתנה לאחרים במקום להשאיר ליורשיו –

לת"ק: מה שעשה \_\_\_\_\_ , ואין רוח חכמים \_\_\_\_\_ .

לרשב"ג: אם בניו לא היו נוהגים כשורה – \_\_\_\_\_ .

## משנה ו

התורה נותנת לאב נאמנות לומר מי בנו.

נאמנות זו דרושה לגבי ירושה ולפטור את אשתו מיבום.

התורה לא נתנה נאמנות לאדם לומר מי הם אחיו.

שהרי שאר האחים אינם מכירים את אותו את. אך האומר על פלוני שהוא אחיו יצטרך להתחלק אתו את ירושתו.

שני אחים שרק אחד מהם טוען על אחר שהוא אחיו -

לאה הראשון נותנים - \_\_\_\_\_, ולאח השני נותנים - \_\_\_\_\_.

והאח שמכיר את אחיו - נותן לו \_\_\_\_\_ מהנכסים מתוך מה שקיבל.

אם האח שהוכר מת - הנכסים שקיבל חוזרים ל\_\_\_\_\_ שנתן אותם, ונכסים אחרים מתחלקין בין \_\_\_\_\_.

שכיב מרע שמת ומצאו צוואה קשורה לגופו - אין תוקף ל\_\_\_\_\_, כיוון שעדיין לא נתן את השטר.

אך אם זכה לאחר - \_\_\_\_\_.

משנה ז

אסור לתת מתנה לאחר מיתה, ולכן לר' יהודה כותב \_\_\_\_\_,

ולר' יוסי \_\_\_\_\_.

אב שכותב את נכסיו לבנו לאחר מיתה גם \_\_\_\_\_ אינו יכול למכור. והטעם: \_\_\_\_\_.

וגם \_\_\_\_\_ אינו יכול למכור.

והטעם: \_\_\_\_\_, אם האב מכר למרות כן את הנכסים,

זכה בהם הלוקח \_\_\_\_\_, ואם הבן מכר את הנכסים זכה בהם הלוקח \_\_\_\_\_.

פירות התלושין שייכים \_\_\_\_\_ ולאחר מיתתו שייכים \_\_\_\_\_.

מת האב, הבנים הגדולים \_\_\_\_\_, ובנישואי הקטנים מקבלים \_\_\_\_\_.

משנה ח'

וכן אב שמת והשאיר בנות גדולות וקטנות \_\_\_\_\_, ובנישואי הקטנות מקבלות \_\_\_\_\_

\_\_\_\_\_ ובנות המורות מבנים \_\_\_\_\_.

